

ORĘDZIE FATIMSKIE – PROROCTWO NA NASZE CZASY

/cd/ Pielgrzymka do Fatimy Ojca Świętego Benedykta XVI w 2010 roku, bardzo wymowna ze względu na miejsce i czas, przyczyniła się również do tego, iż na nowo odżyły różnego rodzaju spekulacje i domniemania dotyczące treści Fatimskiego Orędzia. Usłyszeliśmy wówczas, tzn. 13 maja 2010 r. następujące słowa homilii Papieża: „Ludziłby się ten, kto sądziłby, że prorocka misja Fatimy została zakończona. Tutaj odżywa ów zamysł Boga, który stawia ludzkości od samych jej początków pytanie: Gdzie jest brat twój, Abel? [...] Krew brata twego głośno woła ku Mnie z ziemi! (Rdz 4, 9). Człowiek może rozpętać cykl śmierci i terroru, ale nie może go zatrzymać... W Piśmie Świętym często widać, że Bóg poszukuje sprawiedliwych, aby ocalić miasto ludzkie i to samo czyni tutaj w Fatimie, kiedy pyta: Czy chcecie ofiarować się Bogu, by znieść wszelkie cierpienia, które On zechce na was zesłać w akcie zadośćuczynienia za grzechy, przez które jest obrażany i jako błaganie o nawrócenie grzeszników? [...] Oby te siedem lat, które dzielą nas od stulecia Objawień, przyspieszyło zapowiadany tryumf Niepokalanego Serca Maryi ku chwale Trójcy Przenajświętszej”. Natychmiast zwrócona została uwaga na słowa, iż Fatima jest niewypełniona, co zaowocowało pojawieniem się różnorodnych i anonimowych interpretacji, czy wręcz bardzo konkretnych ostrzeżeń zawierających apokaliptyczne treści. Uwaga owych domniemanych interpretatorów skupiła się jedynie na wyrwanych z kontekstu słowach Fatimskiego Orędzia, a w połączeniu z wybiórczo potraktowanymi słowami Papieża prowadzi do błędnych interpretacji Fatimy. Co więcej, należy stwierdzić, iż nie tylko owe katastroficzne interpretacje Orędzia Fatimskiego są błędne, lecz również szkodliwe, gdyż koncentrują uwagę na sensacji i zacierają zasadnicze treści zawarte w Przesłaniu Matki Bożej z Fatimy.

Orędzie Fatimskie – kilka uwag porządkowych

Aby zagłębić się w treść Fatimskiego Orędzia i poprawnie zinterpretować ową „prorocką misję”, z jaką mamy niewątpliwie do czynienia, warto wcześniej wziąć pod uwagę kilka kwestii.

1. 13 maja 1930 roku Kościół oficjalnie potwierdził wiarygodność objawień Matki Bożej, które miały miejsce w Cova da Iria w roku 1917. Konsekwencją tego aktu była dziękczynna pielgrzymka narodu portugalskiego do Fatimy i poświęcenie się Portugalii Niepokalanemu Sercu Maryi, gdyż taka była prośba Fatimskiej Pani. Miało to miejsce 13 maja 1931 roku. Wydarzeniem, które nadało niezwykłą rangę Fatimie, był akt poświęcenia całego Kościoła i całego rodzaju ludzkiego na zawsze Niepokalanemu Sercu Maryi, którego dokonał Pius XII 8 grudnia 1942 roku. Akt ten posiada swoistą wymowę, nie tylko z tej racji, iż Papież przypomniał Orędzie Maryi w 25 rocznicę objawień, lecz poszedł krok dalej, a mianowicie wypełnił prośbę zawartą w treści Fatimskiego Przesłania. Matka Boża w 1917 roku wyraziła bowiem pragnienie, by Papież poświęcił świat i Rosję Jej Niepokalanemu Sercu. Podjęcie przez Ojca Świętego starań, by uczynić zadość prośbie Maryi, stało się przykładem do podjęcia podobnych działań przez Kościół na całym świecie. Z taką właśnie prośbą zwrócił się Pius XII, polecając, by tego samego aktu dokonały kościoły lokalne całego świata. Nowy impuls w krzewieniu Orędzia Fatimskiego wprowadził, jak wiemy, Jan Paweł II po zamachu, który miał miejsce 13 maja 1981 roku. Papież bardzo wyraźnie wskazał na Fatimę, nawiązując tym samym do swoich poprzedników, zarówno Piusa XII, jak i Pawła VI. Przypominając światu i Kościołowi Fatimskie Orędzie, podkreślał nie tylko swoje indywidualne doświadczenie związane ze zbieżnością zamachu i pierwszego objawienia Maryi w Fatimie, ale co istotne: „ewangeliczną wymowę” Orędzia Matki Bożej. W homilii wygłoszonej w Fatimie 13 maja 1982 r. jasno uświadomił i wyjaśnił jego zobowiązujący charakter: „Jeśli Kościół zaakceptował orędzie z Fatimy, stało się tak przede wszystkim dlatego, że orędzie to zawiera prawdę i wezwanie samej Ewangelii. Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię (Mt 1, 15); są to pierwsze słowa, jakie Mesjasz skierował do ludzkości. Orędzie z Fatimy jest w swej istocie wezwaniem do nawrócenia i pokuty, tak jak Ewangelia. Wołanie to rozległo się na początku XX wieku i stąd zostało skierowane szczególnie do tego stulecia. [...] Wołanie zawarte w orędziu Maryi z Fatimy jest tak głęboko zakorzenione w Ewangelii i w całej Tradycji, że Kościół czuje, iż orędzie to nakłada na niego obowiązek wysłuchania go”. A przypominając poświęcenie, jakiego dokonał Pius XII, zapytał: „Czy to poświęcenie nie było odpowiedzią na ewangeliczną wymowę wezwania z Fatimy?”. Wydarzenia tu przywołane oraz sama interpretacja Orędzia z Fatimy nakreślona przez Jana Pawła II, uświadamiają nam, iż mamy do czynienia z treściami, którym Kościół poświęcał wiele uwagi i bardzo poważnie się do nich odnosił. Wskazanie na „obowiązek wysłuchania” ich nie spotyka się zbyt często w praktyce Kościoła, zwłaszcza gdy mamy do czynienia z objawieniami prywatnymi. Skoro tak, to nie można pozwolić sobie na dowolne i nieodpowiedzialne interpretacje. Rodzi się zatem pytanie dotyczące podmiotu, w którego gestii jest właściwa interpretacja Orędzia. I choć ta sprawa wydaje się oczywista, to jednak odnosi się wrażenie, że dziś zapomina się o Urzędzie Nauczycielskim Kościoła, a wielu uzurpuje sobie prawo w sposób dość jednoznaczny, lecz nieuprawniony. /cdn/